

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.044/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla a perben személyesen eljáró felperes neve (címe) felperesnek a fellebbezési eljárásban dr. Hajba Tamás ügyvéd (Tatabánya, Komáromi út 7. földszint 3. szám) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 10.P.22.134/2009/6. számú ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 36 000 (Harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek szomszédok, a felperes családjával a **N.**, ... 122. szám alatt, az alperes pedig a ... 120. szám alatt lakik. A felek között évek óta haragos a viszony, közöttük számos hatósági eljárás volt, illetve van folyamatban.

A felperes a Debreceni Városi Bíróságon jegyzőkönyvbe mondott keresetében előadta, hogy az alperes a saját telkéről hetente több alkalommal készít fénykép-, illetve videó felvételeket róla és családjáról. Arról nem tudott, hogy ezeket a felvételeket az alperes bármikor felhasználta volna, azonban hivatkozva arra, hogy a felvételek készítése miatt személyhez fűződő joga sérült, kérte a bíróságot az alperest a jogsértés abbahagyására, valamint a további jogsértéstől való eltiltásra kötelezni.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elismerte, hogy fényképezőgéppel rendelkezik, tagadta azonban, hogy felvételeket készített volna akár a felperesről, akár annak családjáról.

Az elsőfokú bíróság tanúkat hallgatott meg, és meghozott ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperes képmásával visszaélt, ezzel megsértette a felperes személyhez fűződő jogait, és a jövőre vonatkozóan eltiltotta az alperest attól, hogy a felperesről akár fénykép-, akár videó felvételt készítsen. Kötelezte az alperest a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán állam által előlegezett kereseti illeték megtérítésére.

Az ítélet indokolásában rámutatott arra, hogy a Ptk. 80. §-ának (1) bekezdése tiltja a más képmásával való visszaélést. Utalt arra, hogy a bírói gyakorlat szerint hangfelvétel esetében már önmagában a felvétel engedély nélküli készítése megvalósítja a visszaélést. A Bírósági Határozatok 2008. évi 266. sorszám alatt közzétett eseti döntésben foglaltak analóg alkalmazásával arra a következtetésre jutott, hogy a fényképfelvétel készítése is megvalósítja a visszaélést, a személyhez fűződő jog sérelméhez tehát ez esetben sem szükséges a nyilvánosságra hozatal. Utalt arra is, hogy a felperes a Ptk. 85. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel csak a saját képmásával kapcsolatos visszaélés miatt érvényesíthette a perben a jogát.

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy a felperes kereseti előadása megfelel a tényeknek. E körben utalt arra, hogy a tanúvallomások közül kettő igazolta azt, hogy a felperes sorozatosan felvételeket készít, csupán a felvételt készítő eszközre vonatkozóan volt némi ellentmondás az egyik tanú vallomásaiban. Ezt az ellentmondást azonban nem találta olyan mérvűnek, amely az abban elhangzottakat hiteltelenné tette volna. Az alperes kifogásával kapcsolatban megjegyezte, hogy bár mindkét, a felperesi előadást vallomásaival alátámasztó tanú hozzátartozója a felperesnek, ez a viszony azonban még önmagában a tanúk szavahihetőségét nem kérdőjelezi meg. A másik tanú esetében azt sem találta kétséget keltőnek, hogy 2003-ban e tanút, mint önkényes lakásfoglalót az alperes ingatlanából ki kellett költöztetni. Az eltelt időre tekintettel úgy találta, hogy a tanú a történetek ellenére képes volt tárgyilagos vallomást tenni.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében az alperes elsősorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során súlyos hibákat vétett. Így a 2009. szeptember 14-i tárgyalási napon nem szankcionálta a tárgyalásra idézett felperes távolmaradását, a per szüneteléséről szóló végzést nem kézbesítette az alperes számára, valamint a szeptember 29-i tárgyalási napon ugyancsak szankció nélkül elfogadta a felperes szóban előadott igazolási kérelmét arra vonatkozóan, hogy a korábbi tárgyalás időpontjára nem emlékezett.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben is megalapozatlannak tartotta, sérelmezve, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat az ellentmondások ellenére

elfogadta. Álláspontja szerint a bizonyítottan haragos és rossz viszony nem lehet marasztalás jogalapja. Hivatkozott arra, hogy a másik - a jelenlegivel párhuzamosan folyó perben - a bíróság másik tanácsa a jelen per alperesét mint azon per felperesét szintén elmarasztalta a személyhez fűződő jog megsértésében, holott ott a felperes bizonyította az állítását, a bíróság eljárása tehát nem konzekvens.

Állította, hogy abban az esetben, ha a saját házáról, kertjéről és családjáról nem készíthet felvételt, személyes szabadsághoz fűződő joga is sérül, minthogy minden esetben alappal tarthat majd attól, hogy a felperes bizonyítatlan előadása alapján el fogják marasztalni. Indítványozta, hogy az ítéletábla keresse meg a **N.i** Polgármesteri Hivatal jegyzőjét annak megállapítása érdekében, hogy mikor és milyen időközönként tett a felperes bejelentést az alperes „jogsértő” tevékenységére, minthogy ott kell, hogy legyen ennek írásos nyoma. Tévesnek találta továbbá az elsőfokú bíróságnak a bírói gyakorlatra való hivatkozását, hiszen a jelen perben nem bizonyított az, hogy bárhol, bármikor, bármilyen felvételek készültek volna a felperesről, és hogy ezeket az alperes felhasználta volna. Hangfelvétel pedig egyáltalán nem készült.

Az ítéletábla az alperes fellebbezését alaptalannak találta.

Mindenekelőtt utal arra, hogy az elsőfokú bíróság részéről nem észlelt olyan eljárási hibát, amely az eljárás megismétlését indokolná. A Pp. 136. §-ának rendelkezése kizárólag arra az esetre tartalmaz szankciót, ha a felperes az első tárgyalást mulasztja el, és a szankció ez esetben is csak a jelenlévő alperes kérelmére alkalmazható. A felperes azonban csak a folytatólagos tárgyaláson nem jelent meg, ehhez azonban a Pp. 136/B. §-ának rendelkezése jogkövetkezményeket nem fűz, ha az alperes a tárgyaláson megjelenik. Az elsőfokú bíróság a szünetelést megállapító végzését a 2009. szeptember 14-én tartott tárgyaláson hozta meg, amely tárgyaláson az alperes meghatalmazottja útján képviseltette magát. A Pp. 218., illetve 219. §-ának rendelkezései alapján a végzést a képviselője útján jelenlévőnek tekintendő alperessel szemben a kihirdetéssel közöltnek kellett tekinteni, annak külön kézbesítésére vonatkozóan a hivatkozott jogszabályi rendelkezés előírást nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntése is megalapozott. A jelen pernek nem volt tárgya a felek közti huzamosabb ideje fennálló haragos viszony, és az annak következtében indult számos eljárás teljes körű feltárása. Adott esetben csupán azt kellett tisztázni, hogy a felperes két hozzátartozójának tanúvallomása által is alátámasztott azon állítása, mely szerint az alperes róla, engedélye nélkül sorozatosan felvételeket készít, megfelel-e a valóságnak.

Az elsőfokú bíróság e körben a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A tanúk vallomásaikat a Pp. 172. §-ának (2) bekezdése értelmében a hamis tanúzás következményeinek ismeretében tették meg, ezen túlmenően az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan a személyes benyomása alapján - mérlegelve a tanúknak a felpereshez fűződő családi kapcsolatát is - jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a kereseti állítását bizonyította.

Az ítélet tábla nem talált okot arra, hogy pusztán a hozzátartozói kapcsolatra tekintettel felülmérlegelje az elsőfokú bíróság álláspontját. A meghallgatott négy tanú közül ugyanis két személy - jóllehet ők is a felperes családjába tartozóak - tanúvallomása szerint nem észlelte az alperes részéről a felvételkészítést. Ez teljes mértékben ellene szól annak, hogy a felperes és családja összebeszéltek volna a perbeli bizonyítás érdekében. A felperes előadását igazoló tanúk vallomásának tényszerűsége mellett szól továbbá az, hogy a perbeli iratok tanúsága szerint, noha a felek egymás sérelmére kölcsönösen követtek el jogsértéseket, közülük az alperes volt az, aki minden esetben hatósághoz fordult jogvédelem céljából. Így például ő kezdeményezett eljárást a felperes ellen amiatt, hogy a felperes és élettársa önerő nélkül építettek lakást és vettek igénybe lakásépítési kedvezményt, továbbá használatbavételi engedély nélkül vették használatba a lakóépületüket, valamint számos feljelentéssel élt a települési jegyzőhöz arra hivatkozással, hogy a felperes az állattartás szabályait nem tartja be. A fellebbezési tárgyaláson tett nyilatkozata szerint azonban az alperes sem vonta kétségbe azt, hogy a felperes esetében a jelen perbeli eljárás az első, amelyet ő indított az alperes ellen az elmúlt évek során. E körülményekre is tekintettel nem életszerű az, hogy a felperes koholt, valótlan tényállításra hivatkozással, és ilyen ritka és kivételesnek mondható formáját választva az alperes elleni fellépésnek, indította volna meg a jelen pert.

A fellebbezésben kifejtettekkel kapcsolatban rámutat továbbá az ítélet tábla arra, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel minden esetben a konkrét perbeli tényálláshoz és lefolytatott bizonyítási eljáráshoz képest kell a bíróságnak megítélnie azt, hogy a hozzátartozó vallomása elfogadható-e, vagy sem, illetve, hogy annak milyen bizonyító erőt kell tulajdonítani. Önmagában tehát az a körülmény, hogy a tanú valamelyik fél hozzátartozója - amint arra az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rámutatott - még a tanú vallomását nem teszi hiteltelenné, az adott perben bizonyítékként való felhasználása pedig nem jár azzal az eredménnyel, hogy újabb eljárás esetében a hozzátartozó tanú vallomása feltétel nélkül el lenne fogadható.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) és 254. §-ának (3) bekezdését alkalmazva helyes indokai alapján hagyta helyben.

A fellebbezési eljárásban pernyertes felperesnek költsége nem merült fel, ezért a bíróság mellőzte az erről való rendelkezést. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán állam által előlegezett fellebbezési illeték megtérítésére az alperes a peresztessége folytán köteles. (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése)

D e b r e c e n, 2010. március 25. napján

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. előadó bíró, Szabóné dr. Bélteky Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -